

Комнен махна нетърпеливо с ръка.

— Какви са те?

— Решили да подирят нов наместник за малолетния Бодуен.

— Защо? Нарьо дьо Туси не си ли гледаше съвестно работата?

Гъркът поклати глава.

— Нарьо дьо Туси! Той е почтен човек, наистина. Ала това не е един Бетюн или един Вилардуен! Те решили да подирят човек с твърда ръка и непреклонна дума, с голяма власт и влияние, за да може да защитава империята от застрашаващите я врагове.

Кир Тодор побледня. Мрачен облак мина през очите му.

— Не го усуквай толкова! Кого са избрали? Някой сродник на Френския крал, или може би сам Андрея Венгерски?

Гъркът наведе чело, заби поглед в мраморната мозайка на пода. Каза едва чуто:

— Не. Избрали един от съседните господари.

Комнен приближи към него. Дишаше тежко.

— Ватаци, нали?

Захарос мълчеше.

— Защо не ме отговоряш? Говори! — той повиши гласа си. — Говори!

Пратеникът дигна несмело очи, погледна изплашено към разгневения император. След това избъбра бързо:

— Избрали българския цар... И решили да скрепят договора с брак между Бодуен и дъщеря му Елена... Посолството вече заминало за Търнов...

И като каза най-сетне страшната новина, той се отпусна на креслото. Избърса потта от челото си.

Кир Тодор стоеше неподвижно на местото си.

Изненадата му бе ката голяма, така неочаквано бе това, което бе чул, щото той не можеше да каже нито дума. Захарос го гледаше